

Mano kelionė į Indiją 2011 – Vrindavano Guru – Juodasis Šuo, lapkritis 2011.

Nenustygstu vietoje, kaip noriu papasakoti jums apie vieną iš mano išaukštintų šikša guru iš Vradžos: juodąjį šunį.

Viena rytą, kai Lalita kundos kairėje ramiai kartojau japą, išgirdau jį pirmą kartą. Jo intensyvi dejonė draskė širdį. Verksmas sklido už metalinių vartų kažkur mūsų ašramo gale. Jo dejonėje buvo justi kažkas stipraus, beveik žmogiško, kas iš karto privertė mane išeiti iš kambario pasi žiūrėti ar galėčiau kuo nors padėti. Bet tuo metu, kai pravėriau vartus ieškodamas šuns, jis jau buvo dingęs.

Sekantį rytą jis grįžo, dejuodamas dar garsiau. Šį kartą jį užtikau. Šuo buvo vidutinio dydžio, o jo galva buvo nukreipta virš Radha-kundos į Lalita-kundhos pusę. Ak, jis raudojo, inkštė ir aimanavo. Jis buvo vienui vienas su savo širdgėla. Jis sugebėjo ištirpdyti dviejų beždžionių širdis, kurios dažniausiai būna gana egocentriškos. Jos priėjo prie šuns ir viena iš kairės, kita iš dešinės kuždėjo kaip mokėdamos padrąsinimus jam į ausis, glostydamos jo kaklą bei galvą, visaip bandė jį nuraminti. Scena buvo virpinanti širdį! Aš prisiminiau ištrauką iš Rumi eilėraščio :

Pasiklausyk, kaip šuo aimanuodamas šaukiasi šeimininko.
Šis verksmas yra juos jungiantis saitas.

yra meilės šunys
kurių vardų nežino niekas

paskirk savo gyvenimą,
kad būtum vienu iš jų.

Angl. klb.

“Listen to the moan of a dog for its master.
That whining is the connection.

There are love dogs
no one knows the names of.

Give your life
to be one of them.”

Žadinantis užuojautą šio šuns verksmas buvo nei kiek nepagrąžinta emocija, išreiškianti neribotą troškimą, kuris negali leisti būti ilgiau atidėliojamas.

Vos tik šuo suprato, jog aš jį stebiu pro vartus, jis greitai nusiramino, aiškiai sutrikdytas mano atėjimo be pakvietimo ir išėjo. Neklystu, mačiau ašaras jo akyse.

Praėjo kelios dienos – šuo nesirodė.

Ir tada aš jį vėl sutikau. Šį kartą Radha Gopinathos šventykloje ant tako, vedančio aplink Radha Kundą pabaigoje. Jis tyliai sėdėjo priešais dievybes, ir tik tos nuostabios ašaros spindėjo jo akyse. Šį kartą aš nenorėjau jo sutrukdyti ir sugadinti jo ekstazės.

Stovėdamas priešais šventyklą supratau, jog kai išvydau jį pirmą kartą drauge su beždžionėmis, jis žiūrėjo virš dviejų ežerų tiesiai į šventyklą. Nebuvo jokių abejonių, kam buvo skirtas jo verksmas.

Šis šuo yra vienas iš mano guru, kuris patvirtino Šrilos Prabhupados mokymą: vienintelė kaina už Krišnos sąmonę yra tavo nuoširdžios ašaros. Ašaros, kuriomis apsilieji ilgėdamasis

Vrindavano miško karaliaus ir karalienės, Šri Šri Radha ir Krišnos.